

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2021 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa B. R. przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

1. oddalił powództwo;

1. zasądził od powoda B. R. na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i § 2 k.c. poprzez błędną ich wykładnię wyrażającą się w przekonaniu, iż powstanie po stronie poszkodowanego długu wynikającego z najmu pojazdu zastępczego nie stanowi straty, którą poniósł n na skutek doznania szkody – tj. nie stanowi on poniesionej straty w myśl art. 361 § 2 k.c. i nie powinna zostać naprawiona.

W konsekwencji podniesionego zarzutu apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 11.340 złotych tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 lutego 2021 r do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za postępowanie w I instancji stosownie do wyniku procesu oraz za postępowanie w II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W złożonej apelacji powód wniósł dodatkowo o dopuszczenie przez Sąd II instancji dowodów z dokumentów, które nie zostały powołane przed Sądem I instancji, w postaci:

a. wezwania do zapłaty z dn. 03.11.2021 r. opatrzonego adnotacją powoda o jego odebraniu oraz adnotacją wierzyciela P. B. o otrzymaniu zapłaty z tytułu najmu pojazdu zastępczego na fakt poniesienia przez powoda kosztów najmu pojazdu zastępczego - wskazując przy tym, iż powołanie tego dowodu w toku postępowania przed Sądem I instancji nie było możliwe z uwagi na to, że zarówno dokument jak i okoliczności nim objęte powstały po wydaniu skarżonego wyroku,

b. umowy sprzedaży samochodu z dn. 09.10.2020 r. na fakt nabycia przez powoda samochodu, o którym mowa w umowie najmu samochodu z dn. 11.05.2020 r., w dniu 09.10.2020 r. - wskazując przy tym, iż potrzeba jego powołania powstała dopiero po wydaniu skarżonego wyroku wobec poddania w wątpliwość przez Sąd I instancji tego, czy powód zakupił przedmiotowy samochód w trakcie trwania najmu, czy też po; a pozwany nie kwestionował tego, iż umowa sprzedaży w/w samochodu zawarta została po dniu 31 sierpnia 2020 r.,

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje zatem wskazane ustalenia za własne.

Sąd Okręgowy pominął dowód z umowy sprzedaży samochodu z dnia 9.10.2020 r.,

o którego dopuszczenie wnosił powód w apelacji, gdyż był spóźniony. W ocenie Sądu skarżący nie udowodnił, iż potrzeba powołania się na niego wynika dopiero po zakończeniu postępowania przed Sądem I instancji. Za nowe fakty i dowody w rozumieniu art. 381 k.p.c. należy uznać takie, które nie istniały wcześniej lub o których istnieniu stronie nie było wiadomo w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. W świetle uregulowań art. 381 k.p.c., strona, która powołuje w postępowaniu apelacyjnym nowe fakty lub dowody powinna wykazać, że nie mogła ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji lub że potrzeba powołania się na nie wynika później. Strona powinna przynajmniej uprawdopodobnić wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 381 k.p.c. dotyczyły zdarzeń, które zaistniały po wydaniu orzeczenia przez sąd I instancji, a więc ich powołanie w tamtym postępowaniu nie było możliwe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 lutego 2019 roku, I AGa 317/18, publ. LEX nr 2693434). W niniejszej sprawie pozwany nie uprawdopodobnił, by konieczność dopuszczenia dowodu z dokumentu wystąpiła dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji. Strona mogła zgłosić wskazany dowód na każdym etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Potrzeba powołania nowego dowodu nie może być natomiast reakcją na niekorzystne dla strony rozstrzygnięcie. Z tych przyczyn wnioszek powoda nie mógł zostać uwzględniony.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z dokumentu w postaci wezwania do zapłaty z dnia 3 listopada 2021 r. opatrzonego adnotacją powoda o jego odebraniu oraz adnotacją wierzyciela P. B. o otrzymaniu zapłaty z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Wskazać należy, że przedłożone przez powoda wezwanie do zapłaty wraz z adnotacjami jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., z którego wynika, że dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba podpisująca ten dokument złożyła oświadczenie w nim zawarte, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty. Dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, nie przysługuje mu walor prawdziwości. Z dokumentem prywatnym nie łączy się domniemanie zgodności z prawdą oświadczenia w nim zawartego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskowany przez powoda dowód nie stanowi dowodu faktycznego poniesienia przez niego kosztów najmu pojazdu zastępczego. Przede wszystkim przeczą temu zasady logiki i doświadczenia życiowego. Powód w czasie trwania postępowania pierwszoinstancyjnego utrzymywał, że nie dokonał zapłaty za najem pojazdu zastępczego, ponieważ nie miał pieniędzy, a strony umówiły się, iż dokona zapłaty po zakończeniu sprawy ubezpieczeniowej. Skoro powód nie dysponował i nie zgromadził środków na zapłatę za najem pojazdu aż do czasu zakończenia postępowania pierwszoinstancyjnego, a w wyniku postępowania nie uzyskał żądanego świadczenia, trudno zakładać, że po niekorzystnym wyroku natychmiast zgromadził pieniądze niezbędne do uregulowania swojego zobowiązania. Wygląda na to, że wezwanie do zapłaty przez wierzyciela było reakcją na wydanie wyroku w przedmiotowej sprawie. Tym bardziej że nie nastąpiło bezpośrednio po jego wydaniu, ale dopiero kilkanaście dni po doręczeniu jego uzasadnienia pełnomocnikowi powoda. W uzasadnieniu tym za przyczynę oddalenia powództwa uznano brak udowodnienia poniesienia przez powoda kosztów najmu. W ocenie Sądu odwoławczego wskazany dokument nie potwierdza, iż koszty najmu pojazdu zostały przez powoda rzeczywiście poniesione. Przedłożone wezwanie do zapłaty jest jedynie reakcją na niekorzystne dla powoda rozstrzygnięcie i obraną strategią procesową. Warto podkreślić, że już na etapie postępowania przed Sądem I instancji powód niewiarygodnie przedstawiał okoliczności najmu pojazdu zastępczego, co przekonująco wywiedziono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy wywody te uznaje za w pełni przekonujące i przyjmuje je za własne.

Niezasadnym jawi się zarzut naruszenia art. 361 § 1 i § 2 k.c.

Zgodnie z art. 361 k.p.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika (§ 1),

a w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Już z samego brzmienia przepisu wynika, że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków poniesionych, przy czym muszą być one celowe

i ekonomicznie uzasadnione, co znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowe sprawy wskazać należy, że powód nie udowodnił, by poniósł stratę z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Jak już wyżej wskazano, załączony do apelacji dokument prywatny w postaci wezwania do zapłaty z adnotacją

o pokwitowaniu zapłaty w gotówce w okolicznościach niniejszej sprawy nie stanowi wiarygodnego i wystarczającego dowodu na okoliczność rzeczywiście poniesionych wydatków. Powstanie długu z tytułu najmu pojazdu zastępczego po stronie poszkodowanego nie oznacza, że wydatek z tego tytułu zostanie kiedykolwiek przez powoda poniesiony, choćby z tego powodu, że wierzyciel może dobrowolnie zwolnić dłużnika z długu bądź dojdzie do jego przedawnienia, a dłużnik nie spełni świadczenia. Na marginesie należy wskazać, że dokonane przez powoda porównanie jego sytuacji z sytuacją podmiotów zajmujących się wynajmem pojazdów zastępczych, które następnie nabywają od poszkodowanych roszczenia przysługujące im m.in. z tytułu najmu pojazdu zastępczego nie jest trafne. Apelujący nie dostrzega, że podmiot nabywający roszczenie z tytułu najmu pojazdu zastępczego nabywa wierzytelność, a ponadto poniósł z tego tytułu straty, bowiem wynajął pojazd, za co nie otrzymał zapłaty. Strata zatem została przez niego rzeczywiście poniesiona. Tymczasem powód nie udowodnił, by spełnił świadczenie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a w konsekwencji nie wykazał poniesionej straty, zatem powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Konkludując, wywiedziona przez powoda apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.. Mając na uwadze, iż apelujący przegrał proces, a pozwana poniosła koszty związane z udziałem w postępowaniu apelacyjnym, należało zwrócić jej żądane koszty. Na koszty te składały się koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie w kwocie 1.800 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).